Kære delegerede! Kære gæster!

For et par uger siden havde en god ven af Dansk Folkeparti, pastor Søren Krarup, en af sine sædvanligt velskrevne og lærerige kronikker i Ekstra-Bladet. Overskriften på kronikken var formet som et spørgsmål til læserne: Hvad gjorde du, da Danmark blev ødelagt?

Søren Krarup tog udgangspunkt i det spørgsmål, nutidens tyske ungdom ofte stiller deres forældre og bedsteforældre: Hvad gjorde I i 30´erne? Disse unge tyskere havde jo set resultatet. De vidste, hvad Hitler havde bevirket: Et ødelagt land, en ødelagt verden, folkemord og gaskamre. Disse unge føler den tyske skyld og er forfærdede over det, som skete i deres land.

Søren Krarup har, som jeg, den stærke fornemmelse, at den næste generation i Danmark vil stille den ældre generation – os – et lignende spørgsmål. De vil se på vilkårene omkring sig, og de vil læse om, hvad Danmark var, før indvandringen begyndte, de vil opleve, hvordan indvandringen blev en national katastrofe, som slog Danmark i stykker som nation og skabte et sprængt, splittet og usammenhængende land.

Det bliver os, der må besvare det spørgsmål, vore børn og børnebørn stiller:

Hvad gjorde du, da Danmark blev ødelagt?

Ja, hvad gjorde vi egentlig? Vil vi til den tid kunne se os selv i spejlet og med god samvittighed sige: Jeg gjorde mit bedste! Jeg spildte ikke mine kræfter, min tid og min energi på fjollede mundhuggerier om bagateller. Jeg hyttede ikke mit eget skind for at fremme karrieren. Jeg satte mit fædreland og mit folk over alt andet. Vi i Dansk Folkeparti er parate til at besvare spørgsmålet!

For det er jo os, det danske folk, der har ansvaret. Vi har stadigvæk muligheden for at ændre begivenhedernes gang. Vi har stadigvæk muligheden for at få det Danmark tilbage, vi er ved at miste, for vi udgør stadigvæk flertallet i vort eget land. Men det indebærer, at vi holder op med at kredse så meget om os selv og vort eget. En amerikansk præsident udtrykte det på den måde: Spørg ikke hvad dit land kan gøre for dig, men hvad du kan gøre for dit land!

Det er op til den enkelte dansker. Det er op til dig og mig. Du har ansvaret – og du har endnu mulighederne.

Der er altså ingen grund til at fortvivle eller give op. Med en fælles kraftindsats kan det lykkes. Lad os, inden vi går herfra, love hinanden, at vi vil gøre vort allerbedste...!

Lad os med dette i baghovedet se på, hvilken dybt alvorlig situation, det er, et folketingsflertal over en periode på kun 15 år har ført Danmark ud i:

Mest alvorligt er det, at den samlede kreds af mennesker, der bor inden for Danmarks grænser, nu ikke længere kan betegnes som en homogén og samlet nation. Dermed være ikke sagt, at det danske folk ikke længere eksisterer, for det gør det i allerhøjeste grad! Men vi er, som følge af den store folkevandring fra syd, dybt inde i en situation, hvor vi, som bor indenfor Danmarks grænser, ikke længere er enige om, at danskheden er værd at bevare – værd at slås for. Og det er noget ganske nyt.

Det er fra Godhedsindustrien blevet hævdet, at Danmark altid har været et indvandrerland, men den påstand er rent vås.

For uanset hvad der har været af indvandring i tidligere tider – af roepolakker, af kartoffeltyskere, af hollændere, af tyske og polske jøder eller af huguenotter – så har disse grupper været kendetegnet af, at de af kultur og natur var en del af den vestlige tænkemåde.

Det siger sig selv, at der skulle nogle år til, inden de havde fået sig tilegnet det danske sprog og inden de havde vænnet sig til, at sådan gør vi altså i Danmark.... Men de havde viljen til integration, for de havde besluttet sig for et nyt fædreland og havde sagt farvel til deres gamle land. Og efter en enkelt generation var det danske slået igennem, og disse grupper var blevet en naturlig del af danskheden.

Ikke alene var de altså på forhånd en del af den vestlige kulturkreds, de kom også drypvis og i et ganske anderledes lavt antal end nu. Den jødiske indvandring drejer sig om cirka 7.000 – 8.000, fordelt over mere end 250 år. Af hollændere drejer det sig om cirka 400 familier, og af huguenotter om henved 800 personer. Den suverænt største gruppe af indvandrere i Danmarkshistorien indtil for 20-25 år siden var polakkerne. De kom i et samlet tal på cirka 14.000. Men denne polske indvandring strakte sig over 60 år.

Jeg gentager: På 60 år indvandrede 14.000 polakker.

Det er stort set det samme antal fremmede, nutidens Danmark lukker ind hvert evig eneste år! Blandt andet via udlændingeloven

Men nutidens indvandring består ikke af kristne mennesker fra den vestlige kulturkreds, som er glødende ivrige efter hurtigst muligt at blive en del af danskheden.

Nutidens indvandrere er for det meste mennesker fra den tredje verden og hovedsagelig muslimer, som ikke har nogensomhelst vilje til at blive en del af danskheden. Tværtimod ankommer disse mennesker med bagagen fuld af noget helt andet. De kommer ofte med den dybeste foragt for alt vestligt, for alt dansk og for alt kristent. De kommer med bagagen fuld af mandschauvinisme, af rituelle slagtninger, af omskæring af pigebørn og af kvindeundertrykkende tøj og traditioner, som hører hjemme i den mørkeste middelalder.

Og frem for alt ankommer mange med bagagen fuld af religionsfanatisme, bedreviden og arrogance.

Sag efter sag i det seneste år dokumenterer, at Islam overalt trænger sig frem på danskernes bekostning, og at regeringen ikke alene lader stå til, men med lovgivning ligefrem hjælper Islam på vej. Tørklædesagen er kun én af sagerne. Badesagen, tvangsomskæringer af pigebørn, den systematiske kvindeundertrykkelse og rituelle slagtninger er andre. Danskerne tvinges af regeringen og Folketingets store flertal til at acceptere det hele.

Men vi vil ikke finde os i det...!

Det er jo hele vort kulturgrundlag, der smuldrer med et flertal af politikerne som Islams beredvillige hjælpere. Det er ganske utåleligt, det, der foregår for øjnene på os allesammen, og vi må kræve handling for at standse multi-etniseringen.

Vi må have svar på, hvor Regeringen og Folketingets flertal forestiller sig, at hele dette vanvid skal ende – selvom jeg tvivler på, at man overhovedet har gjort sig nogen forestillinger om det. Flertalspolitikernes største forsyndelse er nemlig, at den fører dag-til-dag-politik og dermed undlader at tænke langsigtet. Gribes der ikke snarest ind, bliver det de kommende danske generationer, som må betale en meget dyr pris for eftergivenheden...

Ikke alene danskere, men også andre europæiske borgere ser overalt muslimske samfund vokse frem og ser disse stille krav om plads til deres kultur med en selvsikkerhed, som om Europa allerede var deres. Men samtidig er vi klar over, at samtlige muslimske lande i verden er diktaturstater, hvor menneskerettighederne massivt tilsidesættes, og vi siger selvfølgelig nej til at lade den muslimske kultur vinde indflydelse på Danmarks og Europas forhold.

Truslen mod vort demokrati kommer nemlig ikke fra os, der påpeger problemerne og kræver demokratiske løsninger. Truslen kommer fra dem, der fornægter problemerne og søger at lukke munden på kritiske borgere og politikere...!

Når man nu igen hører, at nu vil Thorkild Simonsen endnu en gang til at stramme op, nu skal der gøres en indsats for at standse indvandrerbandernes vanvittige fremfærd, nu skal der ske noget på udlændingeområdet, ja, så kan det umiddelbart lyde tillokkende. Desværre er man blevet klog af skade, når det netop gælder denne mand, og til hans nyeste udspil, er der kun at sige:

Thorkild Simonsen – Danmarks vendekåbe...!

Birte Weiss´ tid var slem nok, men er intet at regne mod afløseren, Thorkild Simonsen. Vi kom simpelthen fra asken i ilden, da han blev indenrigsminister: De fremmede strømmer nu ind i landet som aldrig før i Danmarkshistorien. Thorkild Simonsen kvalificerer sig dermed i klassen af de største politiske skuffelser.

Sommerens debat om Udlændingestyrelsen har givet offentligheden et billede af en styrelse som én stor afslagsmaskine, som virkelig har strammet op. Lad mig betro jer noget: Det er fup og fidus...!

Udlændingestyrelsen behandler årligt cirka 80.000 - i hørte rigtigt: 80.000 (!) ansøgninger om asyl, arbejds- og opholdstilladelse og visum; og anerkendelsesprocenten er stærkt stigende: 54 procent i 1997, 58 procent i 1998 og hele 67 procent i 1999. 67 procent anerkendes...!

Samtidig er antallet af asylansøgere stærkt stigende – med 15 procent i forhold til 1998. Det er beregnet, at hvis prognosen holder, vil der komme 7.000 fremmede i år mod 5.702 i fjor plus familiesammenføringer på måske 9.000. I alt altså 16.000 indvandrere på ét år. Husker I til sammenligning tallet på indvandrede roe-polakker: 14.000 på 60 år...

Den er gal over alt: I København og Odense huserer indvandrerbander og sætter ved hjælp af vold og trusler om vold dagsordenen. I de store byers omegnskommuner - som Ishøj, Brøndby Strand, Vollsmose og Gjellerup - hvortil flygtningene strømmer, flygter til gengæld danskere den anden vej

- nemlig de lovlydige borgere – og vel at mærke dem, der har pengene til det. De danskere, som ikke er så godt ved muffen – de har bare at blive boende.

Ghetto-kriminaliteten er i dag af en sådan karakter og et sådant omfang, at det er nødvendigt at indføre helt nye metoder, som vi ikke hidtil har haft brug for i vort land. Dansk Folkeparti foreslår, at i tilfælde af, at en ung anden- eller måske tredjegenerationsindvandrer gentagne gange begår kriminalitet og ingen opdragelse er mulig, ja, så hjemsendes og repatrieres ikke alene den pågældende, men hele hans familie. Det er det eneste, de har respekt for...!

Jeg er helt klar over, at dette ikke er en metode, der hidtil har været prøvet, men der skal altså ske noget drastisk, så vi undersøger nu mulighederne for et sådant lov-initiativ.

Hvis Danmarks demokratiske partier stiltiende ser på, at indvandringsbølgen fra 1980´erne og 1990´erne fortsætter ind i det nye årtusinde; hvis man fortsat agter at råbe racist efter almindelige, hæderlige danskere og hvis man fortsat kalder det højreekstremisme at forsvare egen kultur og påstår, at indvandringen er en kulturberigelse, så ender det galt – så taber borgerne tilliden til demokratiet og så får helt andre kræfter overtaget.

Det er naivt at forestille sig, at man kan påtvinge danskerne det multietniske samfund, som overalt i verden har vist sig skæbnesvanger overfor udviklingen, for hvorfor i al verden skulle vi frivilligt tillade etableringen af et brohoved for en religion, som har til formål at komme vor egen tro og levevis til livs? En religion, som kun har hån og foragt til overs for os og det vi tror på og føler. Hvorfor skulle vi, i trosfrihedens hellige navn, acceptere begyndelsen til vor egen undergang som kristent folk...?!

Men kan vi overhovedet stille noget op? Ja, som regel får vi jo stukket de internationale konventioner i ansigtet, hver gang vi formaster os til at kræve alvorlige stramninger. Man bruger altså blandt andet disse konventioner til at lamme al kritik af den førte udlændingepolitik. Spørgsmålet er så, hvor længe vi derfor skal blive ved med at acceptere denne argumentation.

Det hævdes, at de internationale konventioner forhindrer os i at stoppe indstrømningen af flygtninge. Det passer ikke! Den danske lovgivning går på dette punkt langt videre, end FN kræver, og videre end det lovforberedende sagkyndige udvalg med Højesterets præsident i spidsen i sin tid turde lægge navn til. Og også danskerne har menneskerettigheder, nemlig retten til, at andre ikke bare tiltager sig vore ressourcer.

Der er altså slet ingen grund til at Danmark opsiger sin tilslutning til konventionerne. Vi kan – selv med konventionerne – uden videre foretage de nødvendige stramninger af udlændingelovgivningen; og det er nødvendigt, at dette sker så hurtigt som overhovedet muligt...!

Dansk Folkeparti vil også i den kommende folketingssamling arbejde ihærdigt på stramninger. Vi er dog så realistiske, at vi indser, at uanset hvad vi foreslår af stramninger, vil der for tiden ikke være flertal for det i Folketinget.

I et kommende borgerligt regeringssamarbejde, hvor Dansk Folkeparti udgør en del af flertallet, vil mulighederne selvsagt være større. Jeg er overbevist om, at vi vil kunne presse først og fremmest Venstre og Konservative til at stramme op, mens jeg er ligeså sikker på, at bliver for eksempel Centrumdemokraterne en del af regeringen, vil det blive umuligt.

Den danske befolkning må altså gøre sin stilling op: Ansér man, som vi gør, masseindvandringen for at være det alvorligste politiske og samfundsmæssige problem i Danmark i dag, er Dansk Folkeparti den absolut eneste mulighed, når der skal sættes kryds på valgdagen...!

En borgerlig forhandlingsleder kan efter et valg ikke danne regering uden vor accept. Og det véd den person, det bliver! Jeg skal herfra utvetydigt tilkendegive, at Dansk Folkeparti efter valget vil pege på en borgerlig forhandlingsleder. Vedkommende kan også være sikker på vor loyale støtte i den efterfølgende regeringsdannelse, ligesom en ny borgerlig regering kan regne med, at Dansk Folkepartis folketingsmedlemmer ikke svigter indgåede forlig. Men naturligvis skal Dansk Folkeparti have indflydelse på en borgerlig regering. Naturligvis har vi krav på at vore vælgere bliver hørt, og de skal vide, at vi ikke vil skåne en borgerlig regering, hvis den forsøger at få for eksempel forringelser igennem overfor dårligt stillede medborgere, ligesom det må være forventeligt, at hvis de tre store borgerlige partier, Venstre, De Konservative og Dansk Folkeparti, får flertal, vil gennemføre stramninger på udlændinge- og retspolitikken.

Venstres formand, Anders Fogh Rasmussen, havde for et par måneder siden et længere indlæg i Dansk Folkeblad, hvori han i overskriften stillede spørgsmålet: Er Dansk Folkeparti parat?

Dette spørgsmål er ligetil at besvare: Ja, Anders Fogh Rasmussen, Dansk Folkeparti ER parat, men spørgsmålet må nødvendigvis følges op af et modspørgsmål: Er Venstre parat?

Anders Fogh Rasmussens hidtidige udmeldinger tyder ikke på det. Han er nemlig travlt beskæftiget med at lægge luft til skattelettelser og til Dansk Folkeparti, og er samtidig uhyre emsig, når det drejer sig om at smigre sig ind hos CD og De Kristelige. Men man kan jo én gang ikke både blæse og have mel i munden.

Han drømmer om en genskabelse af firkløverregeringen, og forventer, at Dansk Folkeparti nok bare retter ind. Han tager fejl. Det vil ikke ske! Kan man forestille sig en regering, hvori der sidder ministre som Arne Melchior, Peter Duetoft og Mimi Jacobsen? Personer, som nærer et nærmest sygeligt had til Dansk Folkeparti. Personer, der samtidig er glødende EU-tilhængere og glødende tilhængere af udlændinge- og integrationsloven, og som sammen med De Radikale, SF og Enhedslisten skal til at holde møde om, hvordan udlændingeloven lempes yderligere.

Venstre må altså gøre op med sig selv, hvorvidt man er klar til et seriøst samarbejde med Dansk Folkeparti eller ej. Man må finde ud af, hvorvidt man virkelig tør udfordre hele det borgerlige Danmark, som håber og tror på en ny start.

Venstre må altså nu, så vælgerne forstår det, melde klart ud: Hvad er det Venstre vil i forhold til det nye borgerlige regeringssamarbejde? Det spørgsmål, der derfor skal stilles til Venstre er: Er man klar til, at det bliver Dansk Folkeparti, der kommer til at præge den nye borgerlige regerings udlændingepolitik – eller ønsker man, at det bliver Arne Melchior og CD...?

Dansk Folkeparti kan ikke spå om fremtiden, men Dansk Folkeparti forsøger at få indflydelse på den. For vel vil vi føle loyalitet overfor en borgerlig regering, men vor loyalitet overfor det danske folk og de kommende danske generationer, betyder langt mere...!

Udover den meget afgørende udlændingepolitik, er der dog masser af andre opgaver at tage fat på i Dansk Folkeparti. Og det gør vi i det daglige på en række områder. Integrationen i Den Europæiske

Union fortsætter som en malende kværn. Både i Folketinget og i Europa-Parlamentet er vore folk dagligt opmærksomme på denne udvikling, som vi indædt bekæmper med næb og kløer. Vi vil ikke være med til at sætte Danmarks selvstændighed over styr, og vi agter fortsat at blive ved med at fortælle det danske folk, hvad det hér er, der står på spil.

At det lykkedes os at få repræsentation i Europa-Parlamentet allerede ved vort første EU-valg, var der vel ikke mange, der - ud over os selv - realistisk havde regnet med. Vor repræsentation dér er af allerstørste vigtighed, og med Mogens Camre fik vi valgt en førsteklasses repræsentant for Dansk Folkeparti og for Danmark...!

Det har vakt en del debat i medierne, at jeg har henvendt mig til statsministeren for at kræve en lovgivning, der sikrer det danske sprogs særstilling i Danmark. Der er slet ingen tvivl om, at dansk i dag har en stærk og selvindlysende position i Danmark, men med den stigende og beklagelige multi-etnisering af samfundet samt det almindelige sproglige forfald og engelske gloser i det danske sprog er dette ikke en selvfølgelighed fremover, og der findes ikke nogen lov, som slår fast, at dansk er hovedsproget her i landet.

Vort danske sprog har en lang, veldokumenteret historie, og er solidt etableret i videnskaben, i kirken, i skolen og i lovgivningen. For bare få år siden ville ingen kunne forestille sig, at der ville blive sat spørgsmålstegn ved dansk som hovedsproget her til lands. Men tidligere tiders selvfølgelighed omkring sproget gælder ikke længere. Vi befinder os i en helt anden situation i dag end for en snes år siden. Den kraftige tilstrømning af fremmede er det ene element, der har ændret situationen, men også den øgede europæisering og globalisering og ikke mindst informationsteknologien har forandret alt. Dette har intet at gøre med det helt naturlige, at sproget inspireres udefra. Sådan har det altid været, og det kan eller skal ingen lovgivning beskæftige sig med. Men der er områder, hvor lovgivning er nødvendig.

Vi har derfor forlangt, at dansk forbliver obligatorisk i Folketinget, by- og amtsråd, kommissioner, nævn og andre offentlige udvalg, ved domstolene og som kommandosprog i forsvaret og indenfor politiet samt at forbrugervejledning altid udfærdiges på dansk.

Altså en lang række væsentlige områder, hvor jeg med fuld ret kan frygte, at det danske sprog ad åre kan blive trængt tilbage. Dette vil vi aldrig tillade....!

På dette årsmøde er det overordnede tema de ældres forhold, og vi kombinerer årsmødet med en lang række tiltag i den kampagne, som startskuddet nu lyder til, og som vi har kaldt Gamle Danmark – tryghed i alderdommen, og jeg forventer egentlig allerede nu, at andre partier vil følge trop i denne meget vigtige sag. Det har nemlig været det kendetegnende for de initiativer, Dansk Folkeparti har sat i gang, at de efter en kortere periode er blevet fulgt op af andre partier, og det glæder os naturligvis.

Sidste år lancerede vi eksempelvis på vort årsmøde temaet: Tryghed nu – volden ud af Danmark – om den omsiggribende vold i samfundet. Vi krævede blandt andet flere fængsler, mere synligt politi, nedsættelse af den kriminelle lavalder til 12 år, en kortlægning af indvandrerkriminaliteten, en skærpelse af grænsekontrollen og en hårdere indsats mod narkoforbrydelser og miljøkriminalitet. Overordnet forlangte vi en generel holdningsændring i samfundet til volden.

Temaet fra vort sidste landsmøde blev jo så sidste weekend videreført af Venstre, ligesom regeringen nu også er begyndt at forholde sig til de problemer, vi rejste. Bedre sent end aldrig! Sådan noget er jo en dejlig bekræftelse af, at vi på mange områder sætter dagsordenen i Danmark.

I morgen, søndag, vil vi for alvor tage fat på debatten om de ældre. Kort vil jeg i dag sige, at når Dansk Folkeparti som nu fremkommer med nogle forslag til, hvordan vi kan forbedre de ældres vilkår og livskvalitet, bliver vi ofte mødt med den indvending, at ..det koster alt for mange penge.

Det er jo nemlig således med statens budget, at det i virkeligheden altid er et spørgsmål om prioritering af opgaverne. Staten har, i kraft af skatter og afgifter, en pose penge af en vis størrelse til rådighed, som man så kan bruge af, og set i dét lys, er det useriøst at angribe os for overbudspolitik. Vi foreslår i virkeligheden bare, at pengene bruges på en anden måde, at vi prioriterer anderledes.

For der kan virkelig, som vi også har anvist, spares milliarder på statens budget. Milliarder, som vi i dag bruger til alle mulige urimelige ting. Tænk bare på de tocifrede milliardbeløb, der bruges på udlændinge. Her tages der ingen smålige hensyn!

At omdirigere disse mange milliarder, så de kommer vore ældre medborgere til gavn, bør bare være en glædelig udgift! Det er jo netop de ældre, Danmark i dag skylder stort set alt. Det er dem, der har skabt velfærdssamfundet, og derfor har landet en forpligtelse til at sørge for, at de ældre får en livskvalitet, vi kan være bekendt.

Der er altså masser af opgaver at tage fat på for Dansk Folkeparti - både i Folketinget, i EU-Parlamentet, i kommunerne , i amterne, i bydelsrådene, i menighedsrådene, i lokalforeningerne rundt om, i byretterne som nævninge og domsmænd og i vurderingsrådene o.s.v.

Det er i dette slidsomme arbejde, at vi dagligt må dokumentere vor eksistensberettigelse, og heldigvis bliver vi stadig flere og flere til at klare opgaverne. Vi må simpelthen på alle niveauer sikre Dansk Folkeparti en så stor indflydelse som muligt.

Jeg vil gerne hér rette en varm tak til alle de medlemmer og tillidsfolk, der gennem hårdt arbejde har skaffet os vor nuværende sikre position, ligesom jeg vil også byde vore mange nye medlemmer velkomne i håbet om, at I befinder jer godt her i Dansk Folkeparti.

Tak til jer alle. Jeg håber, I oplever politik som noget udviklende, hvor I virkelig kan gøre jeres indflydelse gældende. Med den kampagne, vi nu sætter i værk til fordel for Danmarks ældre medborgere gælder det såvel lokalt som på landsplan at stå vagt om de ældre og syge, således at vi bevarer plejehjem og små sygehuse og forsøger at gøre hjemmehjælpen meget bedre.

Der ligger atter nogle meget spændende måneder foran os. I den forbindelse vil jeg meget gerne slå fast, at Dansk Folkeparti har klaret sig utrolig godt i de meningsmålinger, vi har set siden et i forvejen meget vellykket folketingsvalg, og meget tyder således på, at vort budskab for alvor er ved at slå igennem.

Jo, vi glæder os over hvert nyt medlem og hver god meningsmåling, men arbejder så iøvrigt flittigt videre. Og dette kendetegner holdningen i Dansk Folkeparti – dette, at vi ufortrødent tager fat og

arbejder videre. Vi ved, hvad vi vil. Og vi ved også, at det ikke er nok med mange gode meningsmålinger. På selve valgdagen er det vælgerne, der skal give Dansk Folkeparti sejren.

Der er ikke noget, der er givet på forhånd, og vi må aldrig bilde os ind, at vi kan det hele. Ydmyghed over for den opgave, vi har påtaget os og det ansvar, vi har fået - samt respekt for, og kærlighed til det danske folk, er altafgørende. Lad ikke dagligdagens småproblemer eller fokusering på bagateller komme i vejen for det store arbejde, der ligger forude og venter på os alle sammen.

Succes koster! Der skal slides for Dansk Folkeparti og for Danmark. Det er det, vi skal give hinanden hånden på, her i weekenden.

Lad mig ønske os allesammen et inspirerende, lærerigt og samtidig hyggeligt årsmøde.